

Kirker i Lighed med den Adgang, Valgmenighederne har. Efter Forslaget, som jeg fremsatte det i Folketinget, var det Ministeren, der efter Ansøgning kunde give en saadan Tilladelse i Overensstemmelse med, hvad der gælder for Valgmenighedernes Vedkommende. Hele Udvalget i det andet Ting enedes imidlertid om at give disse frie Menighedskredse en Forhaandsret, naturligvis paa de samme Betingelser, hvorefter Ministeren efter det forelagte Forslag kunde give Adgang til at holde Gudstjeneste og til at benytte Kirken til fast Brug, alt eftersom Biskoppen, efter sit Kendskab til Menigheden og dens Præst, maatte mene, at de opfylder Betingelserne i Henhold til Loven af 1. April 1911, § 1, for, at der kan meddeles Præsten Tilladelse til at holde Gudstjeneste i Sogne- eller Distriktskirker. Jeg kan ikke have det mindste imod, at man giver en saadan Forhaandsret til de frie Menighedskredse, og naar jeg oprindeligt har foreslaaet, at det skulde være Ministeren, der gav den, var det udelukkende ud fra den Opfattelse, at Forholdet burde være det samme for disse frie Menighedskredse, som det er for Valgmenighederne. Jeg kan altsaa helt ud tiltræde og anbefale at stemme for den af Folketinget foretagne Ændring. Det er naturligvis en Betingelse for, at disse frie Menighedskredse kan faa Adgang til en fast Brug af Sogne- eller Distriktskirker, at disse ikke i Forvejen er optagne; og her maa det gælde, at Sognemenighederne har første Ret; derefter kommer den mulige Valgmenighed, som maatte være paa Stedet, og muligvis en Kreds, der samler sig om en Andenpræst i Henhold til Menighedsraadsloven af 10. Maj 1912 § 30, idet Medlemmer af saadanne Kredse som hørende til Folkekirken maa gaa forud for de frie Menighedskredse, som staaar udenfor Folkekirken.

I § 2 bestemmes, at der, forinden Frimenighedens Brug af Kirken træder i Kraft, efter Forhandling med det paagældende Menighedsraad udarbejdes et Regulativ, og i § 3 fastsættes der, at Betalinger for Brugen af Kirken, for Rengøring, Oplysning, Opvarmning o. s. v. skal fastsættes af Stiftsøvrigheden efter Forhandling med Menighedsraadet. Det er ganske naturligt, at de frie Menighedskredse maa yde en Betaling, idet de som staaende udenfor Folkekirken er fritagne for den almindelige Kirkeligning. Endelig bestemmes der i § 4, hvilket for øvrigt er en Selvfølge, at Kirkens Betjente ingen Forpligtelse har til at forrette Tjeneste ved Frimenighedernes Gudstjeneste eller paa anden Maade betjene dem, og i § 5 fast-

sættes, at denne Lov straks træder i Kraft. Dette bestemmes af Hensyn til, at den frie Menighedskreds i Ringkøbing, som er den øjeblikkelige Anledning til, at dette lille Lovforslag er fremkommet, har begyndt sin Tilværelse allerede 1. September, og det vilde derfor være heldigt, om man snarest muligt kunde naa til at faa Forholdet med Hensyn til Brugen af Sognekirken ordnet. Da Lovforslaget er enstemmigt vedtaget af det andet høje Ting, tør jeg maaske gaa ud fra, at det vil kunne faa en velvillig Behandling her og, jeg maa føje til, efter Omstændighederne ogsaa en meget hurtig Behandling.

Jørgen Pedersen: Ogsaa jeg vil haabe, at dette lille Lovforslag maa kunne fremmes hurtigt og uden Ændringer, idet jeg maa erkende, at det har vundet i Klarhed under Folketingets Behandling. Den højtærede Minister gjorde opmærksom paa, at han oprindeligt har foreslaaet, at det blev Ministeren, der fik Afgørelsen, og Ministeren har ikke lagt Skjul paa i Folketinget, hverken ved Lovforslagets Fremsættelse eller under Behandlingen, at han vilde have foretrukket dette, og at det overhovedet er hans Partis og hans eget Standpunkt i kirkelige Sager, at Afgørelsen af den Slags Ting saa vidt muligt kommer til at ligge hos Ministeren, fordi man derved naar den mest ensartede Afgørelse. Og det er ganske rigtigt, det kan man vente, saa længe den samme Mand er Minister. Men kommer der en anden Minister, saa har man jo ikke nogen som helst Sikkerhed for, at Afgørelserne vil blive af samme Karakter, som de var under den foregaaende Minister, og paa den Maade kan der alligevel gerne blive stor Uensartethed. Man har jo ingen som helst Sikkerhed for, at en kommende Kirkeminister vil have Forstaaelse af eller Interesse for Kirkens aandelige Opgaver. Naar den højtærede Minister sagde i Folketinget, at han havde opgivet at fastholde den Fordring, at det blev Ministeren, der havde Afgørelsen, for ikke at komme i Konflikt med den kirkelige Borgfred, og at han havde holdt sig ganske nær til Rammen af Loven af 1. April 1911, saa synes jeg ikke, at dette er ganske rigtigt, thi i Loven af 1911 ligger Afgørelsen hos Biskoppen, uden at Ministeren har noget dermed at gøre. I dette Forslag, som det blev forelagt i Folketinget, havde jo Ministeren, som han ogsaa gjorde opmærksom paa her, forbeholdt sig den endelige Afgørelse. Jeg skal gerne erkende, at den endelige Afgørelse, Ministeren havde, var mere af formel Natur end af reel Betydning, idet det alligevel beroede paa Biskopper-